

[Sønderup.]

Finansministers Redegørelse for, hvorledes Bestræbelserne for en Konsolidering af Statens Finanser havde god Fremgang, saaledes at ikke blot Balance var i Sigte, men at man efter alt at dømme ogsaa snart kunde begynde Afdrag paa Statsgælden. Nu hørte jeg nok for et Øjeblik siden, at man fra Socialdemokratiets Side slet ikke var tilfreds med de Udsigter, der i saa Henseende var opstillet, men det er noget, man maa se at affinde sig med, det kommer i og for sig ikke som noget overraskende.

Men naar Talen er om Statens Økonomi og den finansielle Situation i sin Helhed, saa tror jeg, at der er i høj Grad Anledning til at pege paa, at der er to Sider af denne Sag, dels den, der vedrører hvad Tyskerne har paaført os, og som altsaa ingen herhjemme i en vis Forstand kan bære Skylden for, men dernæst — og det synes jeg det er betimeligt at pege paa — de finansielle Forhold, der er en Følge af vore egne indre Dispositioner, og som alle Partier rigtignok kommer til i Fællesskab at bære Ansvaret for. Regeringen har fremsat sine Forslag, og den ene Gang efter den anden er under Udvalgsarbejdet de Udgiftsbeløb, der var forudsat, blevet forøget. Den ene Gang efter den anden er der paa forskellig Vis blevet budt over. Jeg skal slet ikke paa dette Tidspunkt sige noget som helst om, hvorvidt et saadant Overbud har været sagligt forvarligt, men hvad jeg synes man i hvert Fald ikke kan, er først fra de forskellige Sider under en Rigsdagssamlings Forløb at være med til at foranledige et øget Pengeforbrug og saa bagefter at mistænkeliggøre Regeringen og sige, at den har Ansvaret derfor, og nu maa *den* se at klare Grejerne — os vedkommer det ikke!

En anden Sag er saa, om hele den à jour-Føring af Lovgivningen i Efterkrigstiden, hvis man i Tide havde kunnet enes derom, maaske skulde være sket under, hvad man kan kalde Deflationens Tegn. Erfaringen viser jo imidlertid netop, at det i et moderne demokratisk Samfund er vanskeligt at føre en Politik af den Beskaffenhed uden at give de demagogiske Kræfter alt for let Spil og alt for vidt Spillerum. Men uanset hvad man i øvrigt maa mene om den Retning, man skulde have valgt, kan det ikke nægtes, at en Politik efter de Retningslinier, jeg nu sidst har omtalt, maaske i større Udstrækning kunde have medvirket til en mere nøgtern Indstilling og Vurdering og Forstaaelse af Danmarks virkelige økonomiske Tilstand end den, der desværre er raadende i ret vide Kredse.

Som før nævnt var Lovgivningsarbejdet i forrige Rigsdagssamling saa stort og gennemgribende, at man sikkert fra alle Sider er enig med den højtærede Statsminister i, at det — som han selv for nylig antydede — i den kommende Vinter formentlig vil blive mindre omfattende. Der kan ogsaa nok være Grund til, netop naar Talen er om dette, at minde om, at Værdien af en Rigsdagssamlings Indsats ingenlunde altid bør maales med Antallet af vedtagne Love; det kunde nemlig meget vel tænkes, at Antal og Kvalitet ikke var sammenfaldende, ja, for at gaa et Skridt videre, at det stod i omvendt Forhold til hinanden. Jeg tror, vi har Grund til at huske paa, at af lige saa stor Betydning som de mange nødvendige Love er baade Regeringens og Rigsdagens Medvirken til at lægge Forholdene saadan til Rette, at vi kan hjælpe os med det færrest mulige Antal. Jeg tror ogsaa, at hvis vi fortsat beholder den nuværende Regering, er der Mulighed for, at vi i samme Omfang, som vi vender tilbage til mere normale Tilstande, ogsaa kommer ind i en Udvikling af den Karakter, som jeg her har antydet.

Sammenfaldende hermed maa man med stor Tilfredshed hilse, at der bebudes en nærmere Undersøgelse af Mulighederne for en Forenkling af Administrationen. Naar man ser hen til de mange Indlæg, der fremkommer i Bladene, og de mange Eksempler paa indviklet Administration, der omtales paa Møder eller paa anden Maade, saa maa der være noget, der trænger til at ses efter. Det kan vel heller ikke nægtes, at Administrationen i Kraft af de særlige Forhold, vi har haft i de sidste Aar, i visse Tilfælde er svulmet saadan op, at den nu og da er ved at umuliggøre sig selv, og naar man nu skal til at beskæftige sig med Administrationens Forhold, kunde der maaske raades Bod paa de Kompetencestridigheder de forskellige ministerielle Omraader imellem, der unødigt sinker Sagernes Afgørelse. Der er ingen Tvivl om, at en virkelig Forenkling og Decentralisering vil, navnlig i de fra København fjernest beliggende Egne, blive modtaget med stor Glæde. Det vil betyde en Besparelse af baade Tid og Penge, men jeg tror navnlig ogsaa — og det vil jeg understrege, det lægger jeg stor Vægt paa —, at det kunde være medvirkende til i Befolkningens Øjne at give Embedsmændene den Placering de fortjener. Vi har en Række dygtige Embedsmænd, og jeg vil ikke lægge Skjul paa, at jo mere Kendskab man faar til Administrationen, des mere Respekt faar man for det Arbejde, der udføres der. At saa særlige Forhold bevirker,